

Sygn. akt *XIII GC 1096/17*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 sierpnia 2017 roku

**Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi, XIII Wydział Gospodarczy
w osobie Sędziego S.R. Dariusza Rogali**

po rozpoznaniu w dniu 11 sierpnia 2017 roku w Łodzi na posiedzeniu niejawnym sprawy

z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś.

przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1) zasądza na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś. od (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 688,80 (sześciuset osiemdziesięciu ośmiu i ⁽⁸⁰⁾/100) złotych wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od 6 grudnia 2016 roku;

2) oddala wniosek powódki o zasądzenie od pozwanej zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt *XIII GC 1096/17*

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym 13 IV 2017 (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Ś. zażądała zasądzenia od pozwanej kwoty 688,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 6 XII 2016 roku oraz zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pisma wskazano, że powódka-cesjonariuszka dochodzi odszkodowania należnego pierwotnie cedentowi z tytułu wypadku komunikacyjnego, zaś pozwana odpowiada za sprawcę na podstawie umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych (pozew, k. 2 i n).

W odpowiedzi na pozew (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. zaproponowała zakończenie sporu poprzez zawarcie ugody pozasądowej w ramach której pozwana zapłaci powódce 688,80 zł (cały wps, acz bez odsetek) oraz kwotę 287 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego; jednocześnie pozwana nie wniosła o zasądzenie zwrotu od powódki kosztów procesu. Nadto pozwana wskazała, że wobec propozycji ugodowego zakończenia sporu nie jest zasadne prowadzenie postępowania dowodowego (odpowiedź na pozew, k. 25 i n.).

30 maja 2017 przewodniczący zarządził wezwać pełnomocników stron do wypowiedzenia się m.in, czy zawarli ugodę pozasądową bądź czy wnoszą wyznaczenie rozprawy celem zawarcia ugody sądowej [...], w terminie 2 tygodni pod rygorem wydania wyroku na posiedzeniu niejawnym przy możliwym zastosowaniu art. 101-103 KPC (zarządzenia).

Do 11 sierpnia 2017 strony nie odpowiedziały na powyższe wezwanie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny

29 X 2016 w wyniku wypadku komunikacyjnego doszło do uszkodzenia F. (...) na szkodę M. P.. Poszkodowana najęła od powódki pojazd zastępczy za łącznie kwotę 2.583 zł (14 dni przy dziennej stawce 184,50 zł). Poszkodowana przeleżała na powódkę przedmiotową wierzytelność. Zaś pozwana, która odpowiada za szkodę jako ubezpieczyciel za sprawcę szkody z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, wypłaciła odszkodowanie w wysokości 1.894,20 zł (okoliczności bezsporne).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje

Powództwo, jako usprawiedliwione co do zasady jak i co do wysokości, podlega uwzględnieniu w całości.

Przede wszystkim należy wskazać, że sąd dostrzega, że powód w pozwie wniósł o rozpoznanie sprawy także w razie nieobecności powoda (k. 2), a także treść art. 148¹ § 3 KPC, zgodnie z którym rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym jest niedopuszczalne, jeżeli strona w pierwszym piśmie procesowym złożyła wniosek o przeprowadzenie rozprawy, chyba że pozwany uznał powództwo. Nie mniej jednak – w ocenie Sądu Rejonowego w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę – **wniosek strony o rozpoznanie sprawy na rozprawie także w razie jej nieobecności, motywowany w oczywisty sposób chęcią zapobieżenia zawieszenia postępowania z tego względu (por. art. 177 § 1 pkt 5 KPC), nie stanowi wniosku o przeprowadzenie rozprawy w rozumieniu art. 148¹ § 3 KPC, a tym samym nie wyklucza rozpoznania sprawy na posiedzeniu niejawnym.**

Niezależnie od tego w niniejszej sprawie strony zostały pouczone o zamiarze rozpoznania sprawy na posiedzeniu niejawnym i w wyznaczonym terminie nie zajęły jakiegokolwiek stanowiska.

Z uwagi zaś na stanowisko pozwanej (proponującej ugodę polegając w istocie na zapłacie całości roszczeń powódki) i możliwość rozpoznania sprawy na posiedzeniu niejawnym, sąd uznał za niecelowe wyznaczenia rozprawy i rozważenie wydania wyroku zaocznego.

Sąd uznał w całości za udowodnione twierdzenia powoda – w odpowiedzi na pozew pozwana wskazała, że z uwagi na możliwość ugodowego zakończenia sprawy prowadzenie postępowania dowodowego „nie jest zasadne”, zaś skoro w ramach ugody pozwana wyrażała wolę zapłaty na rzecz powódki całości roszczenia głównego, należy przyjąć, że w całości przyznała okoliczności faktyczne przywołane w pozwie przez powódkę.

Z powyższych względów sąd – na podstawie art. 509 § 1 i 2, a nadto 822 § 1 i 2, art. 415 i art. 436 oraz art. 481 § 1 KC i art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych... – orzekł jak w pkt 1 sentencji wyroku i zasądził na rzecz powódki od pozwanej kwotę 688,80 zł wraz z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od 6 XII 2016.

W zakresie kosztów procesu sąd pragnie jeszcze raz zwrócić uwagę, że pozwana w odpowiedzi na pozew zaproponowała powódce ugodę pozasądową, na mocy której miała zapłacić powódce całość roszczenia głównego oraz zwrócić całość poniesionych kosztów procesu (w przypadku cofnięcia pozwu wobec zawarcia pozasądowej ugody przez rozpoczęciem rozprawy sąd i tak zwróciłby powódce całość opłaty od pozwu – art. 79 ust. 1 pkt 1 lit. h uKSC, a więc nie ma ona znaczenia). Sąd nie znajduje żadnych okoliczności, jakie usprawiedliwiłyby zaniechanie przez powódkę ze skorzystania z tej możliwości (do notorii urzędowej należy, że zakłady ubezpieczeń płacą kwoty z ugód pozasądowych bez potrzeby dalszych kroków na drodze sądowej przez wierzycieli, a nawet jeśli powódka musiałaby wytoczyć ponowne powództwo, to mogłaby je oprzeć na uznaniu długu przerywającym bieg przedawnienia {pomijając kwestię odnowienia – powódka nie musiałaby zrzekać się roszczenia dla skuteczności cofnięcia pozwu}); powódka nie wskazała zaś sądowi, z jakich względów nie skorzystała z możliwości zawarcia ugody pozasądowej. Nie może mieć tu znaczenia, że w ramach ugody pozwana nie oferowała się zapłacić odsetek od roszczenia głównego, albowiem z założenia ugoda musi zawierać wzajemne ustępstwa (por. art. 917 KC), a nadto powszechnie jest wiadome, że w sporach sądowych rezygnacja przez wierzyciela z odsetek (szczególnie jeśli, jak w niniejszej sprawie, miałyby być naliczone za okres ok. pół roku) stanowi swoiste dyskonto jakiego dłużnik wymaga, a wierzyciel udziela za szybką zapłatę roszczenia będącego przedmiotem sporu sądowego; wreszcie pamiętać należy, że to rozstrzygnięcie o roszczeniu głównym, nie zaś o odsetkach od roszczenia głównego, wpływa na wartość przedmiotu sporu (por. art. 19 § 1 KPC i art. 20 KPC), a więc i kierunkuje orzeczenie o kosztach.

W takiej sytuacji art. 102 KPC (zgodnie z którym w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami) nakazywał nie obciążać pozwanej kosztami procesu powódki; przy czym okolicznością przemawiającą za zastosowaniem tego przepisu może być sposób

prowadzenia procesu przez strony (vide postanowienie SN z 20 XII 1973, II CZ 210/73). Zawierając ugode ̄ pozasadowa ̄ w istocie w ksztalcie ̄ ządania pozwu powódka mogłaby w drodze obopólnego uzgodnienia warunków między stronami zakończyć niniejszy spór (pозwana proponowała, że zwróci również powódce całość kosztów procesu). Zaniechawszy tego doprowadziła do zaangażowania sądu w konieczność wydania merytorycznego orzeczenia w sprawie (do czego w istocie nie było potrzeby, wobec – czego nie sposób zbyt często powtarzać – proponowania przez pozwaną ugody na warunkach pozwu).

Powyższy wniosek petryfikują również funkcje społeczne kosztów, zarówno w ich wymiarze pozytywnym – minimalizacja zachęty do ochrony fikcyjnych interesów [jak już wskazano powódka nie wskazywała, z jakich względów nie była zainteresowana zakończeniem sporu na drodze ugody pozasadowej, a jej słuszne interesy wymagały wydania wyroku], jak i negatywnym – ograniczanie dostępu do wymiary sprawiedliwości [przy możliwości uzyskania pełni ochrony interesów na drodze ugodowej] (vide pkt. III.7.2 uzasadnienia wyroku TK z 17 XI 2008, SK 33/07). Nie może również umknąć z pola widzenia, że przewodniczący wistował już, w szczególności powódce, możliwość sięgnięcia m.in. po art. 102 KPC (k. 41); również mimo tego powódka nie podjęła wysiłku aby poinformować sąd, z jakich względów nie jest zainteresowana ugodą na warunkach z pozwu albo jakie jej interesy wymagają w sprawie wydania wyroku (nie zaś zakończenia sporu polubownie).

Mając na uwadze powyższe – na podstawie przywołanych przepisów – sąd, w pkt 2 sentencji wyroku, postanowił oddalić wniosek powódki o zasądzenie od pozwanej zwrotu kosztów procesu.

ZARZĄDZENIE

(...)